

✍️ Артеменко Р. І.

У НАШІЙ ПАМ'ЯТІ ВОНИ НАЗАВЖДИ ЗАЛИШИЛИСЬ

(година пам'яті, приурочена вшануванню героїв Небесної сотні)

Мета: вшанувати пам'ять героїв Небесної сотні, прищеплювати любов до Батьківщини, виховати патріотичну свідомість, повагу до людської гідності, розвивати бажання стати достойними громадянами України.

Оформлення: Стіна пам'яті Небесної сотні (Прапор України, надписи «Герої не вмирають», «Сам не знаю, де погину...», ікона Оранта, список прізвищ героїв із фото), на підлозі напис із маленьких свічок «Героям слава», стіл, на столі вишитий рушник, ікона Божої матері, свічка, квіти з чорною стрічкою.

(Звучить «Молитва за Україну», діти запалюють свічки для надпису «Героям Слава»)

Боже великий, єдиний,
 Нам Україну храни,
 Волі і світу промінням
 Ти її осіни.
 Світлом науки і знання
 Нас, дітей, просвіти,
 В чистій любові до краю,
 Ти нас, Боже, зрости.
 Молимося, Боже єдиний,
 Нам Україну храни,
 Всі свої ласки-щедроти
 Ти на люд наш зверни.
 Дай йому волю, дай йому долю,
 Дай доброго світу,
 Щастя дай, Боже, народу
 І многая, многая літа.

Ведучий 1. Їх назвали Небесною сотнею – українців, які загинули у Києві на Майдані, вулицях Грушевського та Інститутській. Гинули за честь, за волю, за право бути не бидлом, а народом – джерелом і мірилом влади у власній державі, за країну, в якій не страшно жити і народжувати дітей. За цю самопожертву українці їх канонізували (без чиновницької тяганини та церковних постулатів) – за велінням серця долучили до сонму Небесного воїнства на чолі з архистратигом Михаїлом. Аби захищали країну від лиха, пильнували й оберігали її з небес...

Ведучий 2. Жахливі кадри з вулиці Інститутської, де снайпери розстрілювали беззбройних і безборонних, виймають душу. Українці падали, підтяті кулями, у день, коли влада офіційно оголосила перемир'я! Не рятували ні каски, ні бронезилети, ні, тим паче, дерев'яні щити. Гинули, намагаючись врятувати побратимів, винести з вулиці поранених і таких же беззбройних. Проте снайперів не зупиняла ні відсутність зброї, ні білі футболки лікарів з

червоними хрестами, ні беззахисність випадкових перехожих біля Жовтневого палацу...

Читець 1. ВКРАЇНЦІ НАВІКИ-ВІКОВІ (Пам'яті «Небесної сотні»)

Коли ви навчали мене
 камінним вогником бути,
 я прагнув стати вогнем
 пожежі народного бунту.
 В мені нуртували бої:
 вже час! та робота ж... не треба!
 І плуга тягнули воли,
 у цьому так схожі на мене...
 – «Не ремствуй», – казали мені:
 «у тебе ж батьки і дружина...»
 Чому ж по українській землі
 я йшов як по власній могилі..?
 В мені революції дух
 та духу не стало на вчинок...
 Небесної сотні рух –
 ти волі народної вчитель!
 Їх згинула сотня, аби

назавтра повстали мільйони!
Ми всі гайдамаків сини!
Українці навіки-вікові.

Володимир Віхляєв

Ведучий 1. ПриСвячується Усім Героям Євромайдану, Котрі Героїчно, Мужньо, Безстрашно Протистояли ганебному, анархічному режиму і диктатурі і Усіма Своїми Силами, Всіма Серцями Незгасимими, Незломними і Вічними Душами Прагнули, Мріяли і Боролися За Свободу, Правду, Чесність, Рівність, Справедливість й Кращу Країну, Справжню, Нову, Європейську, Єдину, Незалежну Україну і Світліше Майбутнє Для Усіх Українських Дітей, Онуків і Майбутніх Поколінь Непереможного Козацького Роду!!!!

Ведучий 2. Ці Наші Неперевершені Захисники Честі, Свободи і Вітчизни нажаль безворотньо покинули нас й Полетіли мов "Янголи-Захисники-Хранителі й Охоронці" Людського Роду Прямісінько До Самого Чистого, Безхмарного, Блакитного Неба, Не з Власної Волі, Занадто Передчасно, загинувши, але Не Здавшись у нерівному і нечесному бою проти «брудної нечисті» і «бездушних варварів»; Але Безцінні Подвиги Їх, Усі Їх Справжні Героїчні Вчинки Заради Злагоди, України і Усіх Нас Із Вами й Добра, Світла, Безкінечна Пам'ять Про Цих Надзвичайних Героїв – Визволителів Усього Українського Народу Буде Безперечно Жити, Палати, Світлитись Вічним Вогнем У Пам'яті, Серцях І Душах Всіх Нас Нині й Навіки, НаЗавжди!!!!!!

Учень 1. «Боротьба не за щастя вже навіть іде – за життя!

Бо його забирають.
Нас Надія веде, нас ідея веде
За свободу для рідного краю.

Учень 2. Українцю, поглянь, там побили жінок!
Глянь, вже люди ховаються в храмі!
Де таке ще траплялось, коли це було
Аж в такому нестерпному стані?..

Учень 3. Так чинили лиш варвари, злісні хани,
Лиш від них люди в церкві ховались.
А сьогодні це власні привладні пани
Вже над нами так само знущались!»

Ведучий 1. Година пам'яті, приурочена Небесній сотні, оголошується відкритою.
(Гімн України)

Ведучий 2. Слово надається директору школи...

Директор. Шановні вчителі, учні, запрошені! Сьогодні ми зібралися тут, щоб в скорботі схилити низько голову перед пам'яттю людей різного віку, яких було вбито у мирний, цивілізований час ХХІ століття.

Ведучий 1. І саме тут, сьогодні, скажемо «Люди, бережіть серця свої, щоб не стали каменем! Роз-

будуйте в душах Божий храм, щоб не повторити великий гріх!»

Весна у цьому році не звичайна.
Пронизана вона слізьми людей.
Слізьми за тим, хто не вернувся з Майдану,
Залишивши батьків, родину і дітей.
Всім серцем вірили вони у кращу долю.
За неї ж, й на Майдані полягли.
За українців і за їхню волю,
Своє життя не завагавшись віддали!
Бездонна прірва горя і скорботи,
Панує в Україні на цей час.
І всі мої думки і слізи і турботи
За тими, хто життя віддав за нас.
Ніколи їх не забувайте!
В історію внесіть кожне ім'я!
Онукам, дітям ви розповідайте,
що наша Україна ще жива!
І буде жити вона доти,
допоки люди в ній такі живуть!
Такі, як на Майдані іще й досі,
Війну з бандитами жорстокими ведуть!

Ведучий 2. Слово надається сільському голові...

Ведучий 2. Ми з вами вшановуємо пам'ять героїв різних історичних подій: Голодомор 1932-1933 рр., Битва під Крутами, Бабин Яр. Тепер ми стали сучасниками ще однієї масової трагедії нашої країни.

Учень 4. Моя хата не скраю
Тому і вмираю я за Україну,
Її честь та славу.
Пробач мені, мамо, що тебе покидаю,
Бо мушу йти на війну
Проти осатанілої зграї.
Хто зна, чи вдасться мені тебе ще побачити
Та я сподіваюсь,
Що одного ранку прокинешся
Та й мене пробачиш.

Учень 5. Пробачиш та й заплачеш,
Сліз не жаліючи, обмиєш ти ними усю Україну,
Україну нову, сильну,
В якій брат за брата
Йшов під кулі навпростець,
Не боячись ката.
Ти подивишся навколо –
Все не так, як було.
Хоч мене й немає поруч
Знай, що я, сумую...

Ведучий 1. Кожен із цієї Небесної сотні, як і ми з вами мали свою сім'ю, батьків, друзів, захоплення, свої симпатії і свої невідкладні справи. Але поклик їхньої душі саме в цей час призвав їх до боротьби за вільну, демократичну, чесну Україну. Ось вони перед вами, Герої Небесної сотні.

Читець 2. Донька Анатолія Корнеєва звертається

до свого батька:

«Дорогий Папуся!

Сьогодні минає сорок днів з того трагічного ранку, з того жахливого дня, який змінив так кардинально наше життя, з того моменту, коли Ти, борючись за справедливість, втратив своє життя... Я не можу повірити і до кінця усвідомити, що тебе більш немає... Як, Тебе, людину з таким великим серцем, такого люблячого, доброго, щирого могла спіткати така доля?!

Ми усі дуже тужимо за Тобою! Так не вистачає Тебе! Не вистачає твого сміху, щирої посмішки, твоїх жартів та слів «Все буде добре». Ти був завжди таким енергійним, оптимістичним... В Тебе було так багато друзів, бо Ти вмів знайти шлях до серця кожного... Ти завжди поспішав, бо хотів зробити масу справ... А головне Ти ніколи не падав духом! Ти вірив, що добро завжди перемає, що настануть часи, коли наша країна розквітне, коли люди зможуть жити достойно і саме з цим переконанням Ти йшов на **Майдан**.

Папуся, Ти завжди був, є і будеш моїм героєм та взірцем! Ти завжди в наших серцях!!! Ми дуже сильно любимо і ніколи не забудемо, будемо продовжувати твою справу, пам'ятаючи твої настанови!!!

Споживай з миром, Папуся!!!»

Донька Daria Vak

Читець 1. ПРОХАННЯ МАТЕРІ ЖЕРЕБНОГО ВОЛОДИМИРА

Біль у серці, пустота кругом. Не можливо змиритися з горем. Говорити про сина – мого дорогого Володю – доброго і щирого не буду.

Два з половиною місяці він провів у Києві на Майдані. Я хочу звернутися до людей, які знали Володю, його друзів, просто знайомих, щоб розказали про нього все, що знають, як жив, що думав, що казав. Кажуть, що був поранений у ногу, отравлений газом? Простужений, давав інтерв'ю?

Зараз для мене важливе все і дуже дороге кожне слово про сина, особливо про події 20 лютого.

Він не був надзвичайним, це був простий хлопчина зі Львівщини, який любив життя і правду, любив Україну.

Болить душа, що не вберегла...

Читець 2. Можна прожити дюжину десятиліть, і тебе ніхто не запам'ятає, а мій друг, Сашко Капінос, проживши всього 29 років, зробив для України так багато:

- відроджував Запорізьку Січ;
- проводив навчальні табори;
- організовував просвітницькі заходи для земляків і молоді;
- голодував за українську мову;
- виборів скасування будівництва хімічного заводу у своєму селі;
- ініціював створення пам'ятника Шевченку у рідному селі;
- ініціював створення пам'ятника Борцям за

Україну у сусідньому селі;

– створив спортивний клуб і власним коштом, і силами обладнував його.

10 березня, коли Сашку мало би виповнитися 30 років, на його малій батьківщині встановили меморіальну на його честь і пам'ять. Від емоцій плакали навіть народні депутати.

І як символічно: Сашко, якого називали малим Кобзарем, сам обрав слова до пам'ятнику Борцям за Україну: «Коли я впаду... мою кров вип'є рідна земля, щоб виростити з неї траву для коня того юнака, який стане на моє місце».

Оксана Неживенко

Учень 6. Під прапором стояли – під прапором й спочили.

Прийми, о Господи, своїх синів!
За України волю їх убили
В шалений жар тривожних днів.
В той час, як небо димом затягнулось,
Як змерзлі руки прагнули вогню,
Упились кров'ю кат і його свита,
Споївши нею й всю свою сім'ю

Учень 7. Та ми усі від Бога люди.
Живем надіючись, не боючись.
Чи ми запам'ятаєм, чи забудем,
Як наш народ топтали, сміючись?

Учень 8. Мамо, я живий, лиш закриті очі....
І серце не б'ється, не вирує кров...
Ти тільки не плач, знай – всі дні і ночі
Я буду поруч – в грудях, де живе любов!

Учень 9. Ти пробач мене, мамо, за гіркі сльози,
За ту біль, і той жаль, що я наробив.
Я ж хотів лише миру, добра і свободи...
І за це я загинув, навіки спочив.

Учень 10. Не жалій, моя нене, що я не вернуся,
Не кляни ворогів! Нехай судить їх Бог!
Я для тебе сьогодні з небес посміхнуся,
Ти лишень свої очі зійми до зірок!

Ведучий 2. Ще довго-довго з покоління в покоління будуть передавати батьки синам і дочкам, а ті своїм дітям спогади про тих, хто залишив життя земне у 2013-2014 рр. Ця подія сколихнула весь світ, не залишила байдужою жодної душі. Люди висвітлюють свої почуття через картини, пісні, вірші.

Учениця 9-Б класу Зірненської ЗОШ І-ІІІ ст. Березнівської районної ради Рівненської області Сидорова Тетяна написала власний вірш «**Вони боролися за нас**».

Вони боролися за нас,
Не тільки ветерани,
Щоб був в країні нашій лад,
Стояли на майдані.
Їх всіх і били, й катували,
Й погрозами лякали.
Та цього владі було мало –

Найкращих повбивали.
Їх пам'ятники квітами покриті,
Про них всі завжди будуть пам'ятати.
Вони для нас добро зробили,
За що їм довелося померати.
Ці люди всі були найсміливіші –
Вони стояли за своє аж до кінця.
Їх родичі були найщасливіші,
Поки до них не прислано було гінця
З жахливою новиною страшною.
Тож пам'ятаймо цих людей і ми,
Стояли всі вони за нас з тобою,
За нас безстрашно полягли грудьми.

Ведучий 2. Вгорі прекрасні зорі, що палають...
Будь-ласка, наші душі вбережи!
Хай кожну ніч нам Янголи співають,
Ти ж своє милосердя покажи.

Ведучий 1. Слово надається отцю...

Ведучий 2. Ми закликаємо вас сьогодні згадати у ваших молитвах усіх Героїв, які поклали свої голови за наше майбутнє. Хай пам'ять всіх невинно убитих згуртує нас, живих, дасть нам силу та волю, мудрість і насагу для зміцнення власної держави на власній землі. У жалобі схилимо голови. Вони згасли як зорі.

Ведучий 1. Нехай кожен з нас торкнеться пам'яттю цього священного вогню – частинки вічного. А світло цієї свічки хай буде даниною тим, хто навечно пішов від нас, хто заради торжества справедливості жертвував собою. Вони повинні жити в нашій пам'яті!

(Під мелодію гімну Небесної сотні «Пливе кача» ведучий запалює свічку і передає її учням по колу. Свічку передають з рук у руки)

Учень 11. У нашій пам'яті Ви назавжди лишились,

Історія одна, і Ви – її частина.
Ви тільки знайте, браття, ми за Вас молились,
І молимося: за Вами – ненька Україна!
Вже не повернеться додому той хлопчина,
Що його вчора тільки мати відпустила,
Поцілувала, тихо мовивши: «Іди, дитино,
За щастя України, бо вона – єдина».
Казала мати берегти себе. Але даремно,
Бо хлопець був готовий йти безстрашно,
Аби лише країна, котру так кохав страшенно,
Не стала на коліна, а боролася відважно.

Учень 12. Хлопчина вірив, що колись, одного ранку,

Відкривши очі, він відчує повну волю.
Але та куля, в день зимовий, на світанку,
Перехопила подих та змінила долю.
Хлопчина вірив, що колись, одного дня,
Розкаже син йому, як любить Батьківщину.
Хіба він знав, що борючись за це щодня,

Все доведеться відпустити в мить єдину

Учень 13. Але ж душа, душа Героя вічно лине!
До тебе наші сльози, молитви, зізнання!
Повір, хлопчино, наша пам'ять не загине,
Як і омріяні тобою воля та кохання.
Небесна сотня. Прапор. Чорна стрічка.
І сльози, бо ти, хлопче, вже не з нами.
Але в думках ти поруч, і не згасне свічка,
І линуть буде «Слава Україні!» над ланами.

Ведучий 2. Пробач мені, мамо, що одягнув тебе у чорну хустину.

Ти віддала мене взамін за нашу рідну, вільну, чесну Україну.

Ведучий 1. Героям Майдану, впавшим мертви-ми за світле майбутнє України, присвячується хвилина мовчання.

(Хвилина мовчання)

Ведучий 2. Мамо, знаєш, як хочеться жити, вірив, що боремось не даремно, не хотілося бути убитим, бездиханим упасти на землю.

Ведучий 1. Із останніх я сил намагався, як люблю тебе розказати, та вони не залишили шансів, щоб життя моє врятувати.

Ведучий 2. Ця нестерпна біль, моя ненько, усе тіло моє пронизало, клята куля попала в серденько, і в очах усе світло згасало.

Ведучий 1. За країну, за честь, за свободу, ми прийшли на Майдан відстояти, та прийшлося простому народу у нерівнім бою воювати.

Ведучий 2. Що покинув тебе, пробач ненько, така в мене життєва дорога, помолися за мене, рідненька, бо тепер я у сотні у Бога.

Ведучий 1. «ЄДНАЙМОСЬ БРАТТЯ!!!»

Єднайся рідна Україна!
Єднайся Північ, Південь, Захід, Схід!
Єднаймося браття українці!
Поки живий вкраїнський рід!
Ви пам'ятайте рідні браття –
Що сильні ми лише тоді,
Коли зіллємось воєдино,
Тоді загинуть вороги!
Єднайтесь Львів, Донецьк, і Крим!
Єднайся Луганськ, Тернопіль з ним!
Єднайся рідна Україна!
Бо ми одна сім'я, РОДИНА!
Ми ж українці, браття всі!
Ми рідні всі, ми земляки!

Бо рідна наша Україна –
Єдина наша Батьківщина!!!

Т. Сушко

Ведучий 2. Не журись, дружина мила, не ридай-
те, ненько!

Піде з неба рясний дощик на лани тихенько,
Змиє сльози, змиє тугу – будете радіти.
У щасливім вільнім краї зростуть наші діти.
Підуть в луг, де край ставочка червона калина
Й посміхнеться Тато з неба, дивлячись на сина,
Вітром тихим доторкнеться до лица дитини,
І тоді вже Сотня Біла аж у Рай полине.

Читець 3. «Немає «москалів» між нас, нема «бан-
дерів», а є – знедолений вкраїнський люд.

І є сім'я – «міжгірських» ненажерів, захочуть –
милують, а схочуть, то й уб'ють. Брати зі Сходу,
плачем разом з вами, коли в копальнях ваші діти
мруть.

І серце розривається у мами, в моєї мами, як на
шахах дзвони б'ють.

А батько твій не може самокрутку від трепету в
руках одразу запалить.

А мій в той час сльозу ховає хутко, біда не в нас.
Та в нас також болить...

З Донецька – ти, а я живу у Львові, приїдь у гості,
хлібом поділюсь.

Не страшно, що різниця є у слові, я іншого, мій
братіку, боюсь.

Боюся тих, хто ділить нас з тобою: (а сам в той
час витесує гроби).

Боюся тих, хто кличе нас до бою, мовляв, хай
чубляться «презренні раби».

У мене на столі лиш картоплина, а ти, хто-зна, чи
й вчора їв. ...

Я вже не хочу, щоб моя родина, й твоя також,
кормила упирів!

Немає «москалів» між нас, нема «бандерів»,
є Люди! Є Україна! Ти і Я!

І купка є «міжгірських» людоежерів, то не вони...

А ми – одна Сім'я!»

*Володимир Жеребний, герой Небесної сотні.
Останній репост у Контакті*

Читець 4. «Доживите за нас

По минуте, по вздоху, каждый,
По удару сердечному, по поцелую, по сну,
Мы бы сами ещё, только мы не смогли однажды,
Бросить девчонку трупы тащить одну...

Долюбите за нас.

Наших маму, детей, невесту,

Додарите цветы, доскажете ребёнку стих,

Мы и сами бы... Правда, стоять не смогли на
месте,

Когда прыгнул под пули этот юный, красивый
псих....»

Доскажете за нас.

Не молчите, хотя бы слово..

Ведь наврут, наворотят, перепишут и там и тут,
Мы могли бы без вас, просто пули летели снова,
И хлестали по нас, выбирая, кого убьют...

Дорастите до нас.

Понемногу, по мили прозренью,

Дотянитесь до плеч, ухватитесь за них сильней,
Мы могли бы стоять, но от снайпера нет спа-
сенья,

Нас спасал только Бог и пробитые спины друзей...

Вы увидите нас, замерев на Майдане... это

Не живые идут... это мы, опустив щиты,

Возвращаемся к вам, отогнав стрелявших в нас
скрыто,

Чтоб навеки занять на Майдане свои посты...».

Василь Зима. 22.02.2014

Ведучий 1. Година пам'яті, приурочена Небесній
сотні, оголошується закритою.

(Гімн України)

Ведучий 2. А ми вам бажаємо всім світлих днів і
нехай вам щастить.

Герої не вмирають! Вони завше будуть у наших
серцях.

Слава Україні!

Героям Слава!

Слава Небесній Сотні!

(Пісня «Україно»)

Дороги іншої не треба,
Поки зорить Чумацький Шлях,

Я йду від тебе і до тебе

По золотих твоїх стежках.

Мені не можна не любити,

Тобі не можна не цвісти,

Лиш доти варто в світі жити,

Поки живеш і квітнеш ти!

Приспів:

Україно, Україно,

Після далечі доріг

Вірне серце твого сина

Я кладу тобі до ніг!

Бо ми кохаєм до нестями

І ще не скоро наш кінець,

Ще, може, нашими серцями

Розпалим тисячі сердець.

Ще свічка наша не згоріла,

Ще наша молодість при нас,

А те, чи варте наше діло -

То скажуть люди й скаже час.

Приспів